

SĖDI UŽMERKTOMIS AKIMIS. Jau ruošiesi nusnausti
kokį posmelį, bet viską išblaško žemas gergždžiantis
balsas:

– Ei, aš tau ne už miegojimą moku. Budinkis!

Prie tavo veido palinksta baltas gauruotas gerai
pažįstamas veidas. Dvi alyvos juodumo akys. Viena
drėgna rusva nosis. Tai – Klausas Solstagas, privatus
tyrėjas, tavo viršininkas ir sniego žmogus.

– Tik nususuku penkioms minutėms, atsigrėžiu – o tu
jau snaudi. Žinau, sakei, jog naktį neišsimiegojai, bet
man reikia, kad būtum budrus.

Klausas įjungia vieną iš daugelio oro kondicionierių.
Vėsus vėjo gūsis iš karto išblaško visus miegus. Oro
srovė užkliudo laikraščius ir išnešioja juos po ir taip
aukštyn kojom apverstą biurą.

– Atėjo svečių, – praneša Klausas.

Nuo tada, kai tapai Klausas asistentu, apie Haventrij
išsiaiškinau kelis dalykus. Iš esmės tai – tylus, niekuo
neypatingas miestas, bet yra ir kita jo pusė – ją namais
vadina visos mitinės būtybės, kokias tik gali įsivaizduoti
ir netgi kelios tokių, kurių nė nenorėtum įsivaizduoti.

Staiga apšerkšnijusiame lango stikle pasirodo silue-
tas, ir tavo kūnas pasidengia žąsies oda. Niekada neži-
nai, nei kas, nei koks įkels koją pro tas duris.

Šįkart į patalpą įžengia vyras baltu chalatu. Žilą jo galvą puošia nardymo akiniai, uždėti ant plaukų, kurie primena nepavykusį laboratorinį bandymą.

– Daktare Frankelfinkai, – pasisveikina Klausas.

– Detektyve inspektorium Solstagai, – atitaria žmogysta.

– Nuo tada, kai išėjau iš Neįprastų policijos pajėgų, esu tiesiog ponas Solstagas, – sako Klausas.

– Persiprašau. Įprotis, – atsako daktaras. – Šiaip jau gerai padarėte išėję iš NPP. Man reikia nepriklausomo ir patikimo žmogaus.

Jo žvilgsnis užkliūva už tavęs.

– O kas čia?

– Čia mano naujasis asistentas.

– O tas kitas kur?

– Et, vargšelis Edvinas Elfas išėjo apžiūrėti to gilaus šulinio už prekybos centro, bet taip ir neišniro. Neklausė manęs, kai sakiau, kad kai kuriose bylose galo nematyti.

Klausas sukikena, bet tu nesupranti, kodėl. Kiek iš viso asistentų jis yra turėjęs? Kiek jų pradingo?

Daktaras Frankelfinkas pasisuka į tave:

– Darbas su šituo sniego žmogumi – menki juokai.
Saugok save. Pala, ar tu... žmogus?
Nespėji nė prasižioti, kai įsiterpia Klausas:
– Daktare, jums gal priminti, kad ir pats esate žmogus?
– Taip, bet...

Klausas kalba toliau:

– Patikinu, kad mano asistentas yra taktiškas ir darbštus. O dabar paprašysiu jūsų prisėsti ir papasakoti, kuo gi galime jums pasitarnauti.

Daktaras nenoriai, bet vis dėl to atsisėda.

– kažkas iš manęs pavogė man labai svarbų daiktą, – pradeda daktaras. – Tas daiktas yra bran-

giausias dalykas, kokį turiu – jį sukonstravo mano proprosenelis. Tas mechanizmas yra... – Daktaras atsistoja, iškelia rankas į dangų ir sušunka: – Monstrų kūrėjas!

Klausas mandagiai kosteli ir daktaras vėl atsisėda.

– Atsiprašau, – sako jis, – įprotis. Bet jūs privalote jį surasti. Nuo tada, kai mano proprosenelis jį sukūrė, visi Frankelfinkų giminės atstovai juo audžia violetinius plaukus, kurie ir suteikia gyvybę mūsų kūriniams.

Jis išsiima pluoštą nuotraukų. Senesnės nuotraukos yra nespalvotos, bet spalvotose aiškiai matyti, kad visi monstrai yra tos pačios, ryškiai violetinės, spalvos plaukais.

– Papasakokite, kaip viskas buvo, – sako Klausas. – Pradėkite nuo to, kada paskutinį kartą matėte šią keistenybę.

– Vakar ryte, kai užsukau į laboratoriją patikrinti, ar viskas savo vietose.

– Gal kuriate naują monstrą? – teiraujasi Klausas.

– Tikrai taip, – jaudulio pilnomis akimis atsako daktaras. – Gražuolis, mano šedevras. Kiti mano kūriniai atrodoys niekis, palyginti su juo.

– Bet kad jūs tik vieną tesukūrėt, – sako Klausas. – Kad jau užsiminiau, kaip gyvena Montis?

– Jis geras berniukas, bet jam reikia mamos. Todėl ir meistrauju, – daktaras padaro dramatišką pauzę, – Enormeldą!

Klausas nusikvatoja, o daktaras atrodo įsižeidęs.

– Dovanokit, – atsiprašo Klausas. – Nieko nesakau... Gražus vardas.

– Tikrai taip, ir vis dėlto ji guli ant laboratorinio stalo – negyva ir be plaukų. Tik su Monstrų kūrėju galiu ją užbaigti.

Klausas patikrina, ar turi bloknotę. Būtent tau jis

patikėjo užrašyti faktus. Tyrėjas jis gal ir puikus, bet, sprendžiant iš chaoso biure, jo organizaciniai gabumai nekokie. Tam jis tave ir pasamdė.

– Kada pastebėjote, kad jis dingo? – klausia daktaro Klausas.

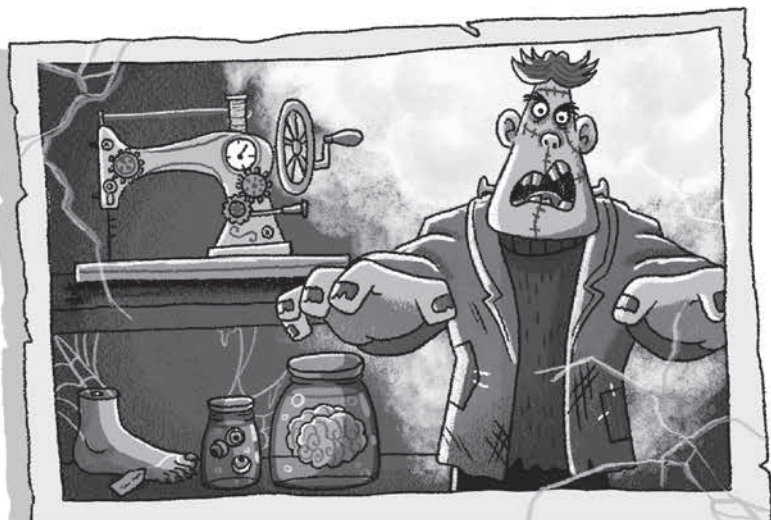
– Vėlyvą vakardienos popietę, – atsako daktaras. – Mano sūnus su keliais bičiuliais šventė gimtadienį. Kad Monstrų kūrėjo nebėra, pastebėjau tik svečiams išėjus.

– O kaip atrodo tas jūsų Monstrų kūrėjas?

– Turiu nuotrauką. – Daktaras išsiima vieną nuotrauką. Fone matyti metalinis, garą leidžiantis ir sraigteliais padengtas daiktas, kuris savo išore primena seną siuvimo mašiną.

– Ar jis sunkus?

– Na, turėtų būti gana nesunkus, jei kažkas sugebėjo jį išsinešti, antraip nebūčiau pas jus atėjęs, ar ne? – suirzęs atsako daktaras.

Klausas mirkteli tau. Doktorui gal ir nepatinka šie klausimai, bet jūs abu gerai žinote, kokia svarbi tokioje byloje gali būti kiekviena detalė.

– Papasakokite, ką veikėte tą dieną, – paprašo Klausas.

– Gerai, – daktaras atsidūsta. – Po to, kai išėjau iš laboratorijos, ėjau ieškoti Mončio. Šaukiu jį, bet kai jis pagaliau atsiliepė, išgirdau kažką beldžiant. Tai buvo „Raganų orkaitė“, maitinimo įstaiga. Jai vadovauja dvi raganos, Burnela ir Brigita Milkbird. Maistas ne per geriausias, bet pigus.

– A, pažįstu jas, – sako Klausas. – Nemažai košės privirusios.

– Nemanau, kad jos kaip nors prisidėjo, – atsako daktaras. – Viena, ką jos gali padaryti, tai nevalgomą maistą.

– Svarbiausia viena taisyklė, – sako Klausas. – Įtarinėti reikia visus.

Tavo viršininkas minutei įsispitrija į daktarą. Tau aišku, kad ir daktaras turėtų būti įtariamųjų sąrašė, bet daktarui Frankelfinkui tai nė motais.

– Tiesiog nematau reikalo su jomis gaišti laiko.

– Net jei jos nieko nevogė, tai nereiškia, kad nieko nematė, – moko Klausas. – Kalbėkite toliau.

– Palydėjau raganas į virtuvę, tada išgirdau antrą

beldimą. Šįkart tai buvo vakarėliui užsakytas artistas, klounas-zombis Mirius.

– Atrodo, kad jis tikras juokų maišelis, – taria Klausas.

– Paprastai samdau iliuzionistą vardu Viskas Įmanoma, bet Montis šiomet jo nenorėjo, mat jam jau devyneri. Tikrai smagu, kai namuose dūksta iš balionų sulankstyti gyvūnai, bet man atrodo, kad devynmečiams reikia kiek rimtesnių pramogų.

– Tokių kaip klounas-zombis?

– Būtent. Nors man pasirodė, kad jam pas mus – žemas lygis. Taigi, parodžiau Miriui, kur vyks veiksmas, ir išėjau ieškoti Mončio. Radau jį lauke važinėjant neseniai nupirktu dviračiu. Pritaisiau jam raketų stiprintuvus! Nenorėjau, kad Montis važinėtųsi, kol nesuveržiau jo siūlių. Montis labai jautrus. Net nevedu jo pas kirpėją, bijau, kad perkirps siūlę ir viskas iširs. Buvau toks jaunas, kai jį sukūriau...

– Aha. Bet siūlės buvo tvarkingos, ar ne? – klausia Klausas.

– O taip, buvo kelios atsilaisvinusios – prie dešinės ausies, bet nieko rimta.

– Papasakokite apie šventę, – paprašo Klausas.

– O ką pasakoti? Atėjo Mončio draugai, Mirius atliko savo programą, visiems buvo smagu, atkeliavo

užkandžiai, paskui – tortas. Visiems išsiskirsčius grįžau į laboratoriją ir pasigedau Monstrų kūrėjo.

– Kiek svečių buvo iš viso?

– Penki. Lana. Ji vaiduoklė. Bet negaiščiau su ja laiko. Nesu tikras, ar ji išvis gali ką nors pakelti, o be to, ji kiau-
rai permatoma. Turiu omeny, ji iš tiesų yra permatoma.

Daktaras nusijuokia iš savo pokšto, bet Klausas to nepaiso.

– Pasakokite toliau, – nekantrauja.

– Montis pasikvietė ir dvynius goblinus Grandel ir Grinolą Trepsius, – pasakoja daktaras. – Juos atvežė močiutė, močia Trepsė. Bet pasirodo, kad jie yra alergiški pienui, todėl valgant tortą juos supykino. Šiandien turėjau išvalyti visus namų kampus!

– Goblinas be bėdų – kaip žvarbi diena be karšto šokolado, – paaiškina tau Klausas.

– Ir dar buvo Trišos Verksnės vaikas, Hju.

– Jie vilkolakiai, – informuoja tave Klausas.

– Bet pagrindiniai jūsų įtariamieji turėtų būti Stoke-riai, – sako daktaras Frankelfinkas. – Bobis yra geriausias Mončio draugas, bet Bremvelas yra kraujasiurbys, ir aš juo nepasitikiu. Taip, tas vampyras yra tikrasis nusikaltėlis.

– Jeigu jūs toks tikras, tada kam jums mane samdyti? – klausia Klausas. – Ir, kad jau apie tai užsiminėjau, kodėl neskambinot Neįprastoms policijos pajėgoms?

– Man reikia, kad rastumėte įrodymų, kurie patvirtintų, kad jis kaltas. – Daktaras Frankelfinkas jau keliasi eiti, bet sustoja prie durų. – Su NPP viskas yra gerai, bet kartais jie dirba labai lėtai, o įrodymų man reikia čia ir dabar. Šįvakar būsiu miesto rotušėje, ten ir lauksiu naujienų.

Daktarui išėjus Klausas atsisuka į tave. Jo akyse žvilga jaudulio kibirkštėlė, nekantraujanti išspręsti bylą. Negali nesišypsoti.

Jis taria:

– Gerai, sudaryk sąrašą žmonių, kurie lankėsi tuose namuose – nepraleisdamas tėvų ar globėjų, kurie atvežė savo vaikus.

Permeti akimis sąrašą norėdamas įsitikinti, kad nieko nepraleidai, tada Klausas taria:

– Einam. Pasiimsim šunį.

Čiumpi savo paltą, abu nusileidžiate laiptais ir išeinatė į lauką, kur jūsų laukia Klauso automobilis.

Vatsonas, Klauso automobilis, yra metalo laužas besilupančiais rudais dažais, visas sulankstytas ir apibrailytas, bet Klausui jis labai brangus – ypač dėl to, kad anksčiau jis buvo jo augintinis.

Kai tik pradėjai dirbti pas Klausą, jis paaiškino, kad Vatsonas buvo geriausias pėdsekys šuo, kokį jis tik

yra turėjęs, o tada ragana vardu Suzana pavertė jį automobiliu. Burtai atsimušė į jo šoninį veidrodelį ir pati ragana tapo furgonu, o tai reiškė, kad jo niekas nesugrąžins į pirmąjį pavidalą.

Klaugas patapšnoja per automobilio kapotą ir taria:

– Geras automobilis? Geras automobilis. Geras.

Klaugas atsėdė prie vairo, tu įsitaisai šalia.

– Tai kur nori su juo važiuoti?

? Ar nori imtis įtariamųjų?

Versk p. 21

VAMPYRAS IR VILKOLAKIS

? Ar pirmiausia nori apsidairyti po įvykio vietą?

Versk p. 31

IŠPROTĖJUSIO MOKSLININKO LABORATORIJA